

Мжшки дечица подъ кони тѣпчатъ;
Та заробиле Гинка робинка.
Съ камджикъ ѣ біеха по бѣли рѣце,
По бѣли рѣце, по равна снѣга:
— „Хвърли си, Гинка, мжшко-то дете,
Не стига ли ти бой да те биятъ
По бѣли рѣце, по равна снѣга?“
— Та си распаса коприненъ поѣсъ,
Та си го върза за две младици;
Залюляла го, и запяла му:
„Нани ми, нани, маминко дете!
Дждъ ще завали, окѣпа ще тя,
Дой ще кошута, напои ще тя“¹⁾

Най-послѣ турцитѣ почнали да търгуватъ съ заробенитѣ, да ги продаватъ на пазаритѣ като добитъкъ. И понеже отъ това имали доста добивъ, тѣ почнали да робятъ не само млади жени и момичета, нъ и млади момчета. Заробенитѣ, по 20, по 30, а понѣкога и по 70 души, оковавали въ синджири и ги разкарвали отъ пазаръ на пазаръ.

Нѣкои отъ пѣтешественицитѣ ²⁾, които сж минавали прѣзъ България въ миналитѣ вѣкове, съобщаватъ, че сж видѣли въ разни страни на полуострова оковани въ вериги робби, откарани при нѣкое погранично нападение въ Хърватско или въ Маджарско. Нъ и въ България турцитѣ продължавали да робятъ „по три дни и по три нощи“, както се казва въ народнитѣ пѣсни ³⁾.

¹⁾ Бр. Миладинови. стр. 194.

²⁾ Бертрадонъ де ла Брокьеръ. 1433 г.
Венедиктъ Куришеничъ. 1530 г.

Стефанъ Герлахъ, 1573.

³⁾ Пер. Спис. кн. II. стр. 166.